

Just nu lever vi katolska kristna i två tidsdimensioner, i två år samtidigt: det gudsvigda året och barmhärtighetens år. Egentligen kompletterar dessa två årsteman varandra på ett utmärkt sätt. Det gudsvigda livet i Kyrkan skall återspegla Guds barmhärtighet mot sitt folk, mot var och en av oss. Det gudsvigda livet är inte bara till för dem som är kallade till denna livsform, utan det vill illustrera det faktum att Gud står i centrum för hela livet, för hela Kyrkan. Några har fått den stora nåden och privilegiet att viga sig helt åt Gud, för att alla, både i Kyrkan och långt utanför hennes gränser, skall förstå att Gud är så stor, så underbar, att det är det bästa som kan hända oss när vi får ge vårt liv till honom. De gudsvigda ger inte bara sig själva åt Gud, utan de får göra det på allas vägnar. De får bära fram hela Kyrkan, ja, hela skapelsen på ett ställföreträdande sätt till Gud i hans fulla härlighet och barmhärtighet. På så sätt blir de gudsvigda levande tecken på Guds närvaro och kärleksfulla handlande i vår värld. De hjälper oss alla så att vi ”kommer fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, blir fullvuxna och når en mognad som svarar mot Kristi fullhet” (Ef 4:13).

Det är som om människor alltid har anat att man kan ge sig till Gud på detta sätt. ”Jag har gjort mitt yttersta för Herren, härskarornas Gud” (1 Kung 19:14), säger profeten Elia som vi kan se som en förelöpare till det gudsvigda livet redan i det gamla förbundet. Vi ser sedan att detta liv under Kyrkans långa historia har antagit otaliga skepnader, men just denna koncentration på att ständigt tillbe och tacka Gud går som en röd tråd genom alla de aspekter av gudsvigt liv som uppstått genom tidernas lopp. Också här i Heliga Hjärtas kloster är det den ständiga lovsången, som stiger upp inför Guds tron och genomsyrar det dagliga livet. Jag tror att vi alla som är här idag känner en oerhörd tacksamhet mot er, kära systrar, för att ni så troget återspeglar detta ideal och samtidigt vill dra in oss alla i lovsångens universum. Vi gläder oss idag med er och er nya priorinna, som får leda lovsångens liv vidare in i framtiden. Vi vet att ni ber för oss alla, och idag vill vi också betyga att vi ber för er och er framtid. I Kyrkan är det alltid bönen som beseglar den vänskap, som förbinder oss med varandra i Kristus.

Paulus upprepar ständigt detta ”i Kristus” för att påminna oss om att det är han som är ”den sanna vinstocken och vi är grenarna” (jfr Joh 15:5). Han bär fram våra böner inför Fadern och förbinder oss med varandra i bönen vänskap och gemenskap här på jorden, som alltid återspeglar den gemenskap i den eviga härligheten dit vi är på väg. Den uppståndne Herren lever redan nu i sin Kyrka och ger oss en försmak av himlens härlighet, allra tydligast i eukaristin och liturgin. Vi alla som har fått förmånen att få vara hos er, kära systrar, har säkert anat något av detta stora mysterium. Allt i Kyrkans liv måste få återspegla Guds

eviga härlighet och det som vi kan kalla härlighetens tvillingsyster, barmhärtigheten. Också denna barmhärtighet strålar fram i ert dagliga liv på så många sätt. Det kan vi alla som fått vara gäster här hos er intyga.

Hur kan vi då alla, vare sig vi lever ett gudsvigt liv eller ej, bli kvar i denna lovsång till Guds härlighet och samtidigt bli genomsyrade av hans barmhärtighet och ge den vidare? Svaret är självklart: genom att förbli kvar i Jesus och hålla oss nära honom, dag och natt, ögonblick för ögonblick. ”Bli kvar i mig, så blir jag kvar i er” (Joh 15:4). I traditionen har man alltid sett på Jungfru Maria som den som förkroppsligar ett sådant liv i Jesu ständiga närvaro, i hans tjänst och för de andras skull. Det finns en oändlig skönhet och rikedom i ett sådant liv, där Jesus står helt i centrum. Det ger oss en aning om uppståndelsen redan här och nu, men det är också, paradoxalt nog, alltid tecknat av korset. Den som viger sig helt till Jesus i likhet med Jungfru Maria får verkligen dela hela hans mysterium, både korset och uppståndelsen. Därför får det heller aldrig förvåna oss att det gudsvigda livet i Jesu och Marias efterföljd också kan vara ett tecken som väcker strid. Det kommer alltid att finnas de som blir upprörda över att människor ger sig helt åt Gud. Det kommer alltid att finnas tyranner som stänger kloster och vill utrota dem som vigt sina liv till Kristus på detta sätt. Men det kommer också alltid att finna människor som i djupet av sitt samvete frågar sig själva: måste inte detta gudsvigda liv peka tillbaka på den Gud, som i sin ofattbara barmhärtighet har offrat sin Son för vår räddnings skull.

Jesus binder oss samman till ett i sin Kyrka. ”Han låter hela kroppen fogas samman och hållas ihop genom att alla lederna hjälper och stöder, med just den kraft han ger åt varje särskild del. Då växer hela kroppen till och byggs upp i kärlek” (Ef 4:16). De som vigt sina liv åt Gud bidrar verkligen till detta väldiga inre uppbyggnadsarbete, som får Kyrkan att stråla fram av Kristi kärlek och skönhet. Det är också därför så många söker sig till er, kära systrar. Er nya priorinna har i många år varit gästsystemer och otaliga människor har lättat sina hjärtan för henne. Det är en god förberedelse för att nu ta över ledningen och leda er klostergemenskap vidare på helgelsens väg. Ni alla förblir alltid Marias döttrar och kan med tillit gå vidare i hennes fotspår, under denna nya etapp med dess nya utmaningar. Första gången jag kom hit sedan den nya priorinnan hade valts, spionerade jag lite för att se om det var några stora förändringar på gång. Det enda jag lade märke till var att gästernas servettväskor hade byts ut mot pappersservetter, antagligen av ekologiska skäl. Småsaker kan alltid förändras, men det stora och eviga i det gudsvigda livet förblir alltid detsamma: Gud till pris och ära. Han förblir oss alltid nära och talar till vårt hjärta, på så olika sätt, ibland klart och tydligt, men kanske allra oftast i det stilla sus som profeten Elia fick höra (jfr 1 Kung 19:12). Låt oss därför lyssna lyhört på Andens stilla sus!